

Hồi 11

Cải Trang Tiềm Nhập Tình Ma Huyết
Túc Đế Lương Duyên Ngô Mỹ Nhân

Hài ngày sau, cặp uyên ương đã về đến tổng đàn Kiểm Minh. Mọi người đều biết Lãnh Sương Tiên Tử có ân với phu thê họ Lục và Yến Vân, nên tiếp đón nàng rất nồng hậu. Chào hỏi xong, Mộ Dung Uyển theo Phi Hương và Bạch Lan vào hậu sảnh thăm Yến Vân. Hài nhi trong bụng đã hơn bảy tháng nên nàng rất mệt nhọc. Nhận ra người đến thăm mình là ân nhân thuở trước, Yến Vân vui mừng không xiết, ngồi bật dậy ôm chặt Lãnh Sương vào lòng.

Bốn người tử tế tâm sự rất vui vẻ. Khi biết Mộ Dung Uyển đã trao thân gởi phận cho Thiên Vũ, Yến Vân nhìn Bạch Lan dịu dàng hỏi:

- Nếu ta thừa với a nương xin Lan muội về làm chị em chung thuyền, muội có chịu không ?

Phi Hương đã từng bàn bạc với Yến Vân về chuyện này nên tươi cười nói:

- Chúng ta biết nàng thâm yêu Vũ ca từ lâu, nay sẵn dịp có thêm Uyển tử, Lan muội còn ngại ngần gì nữa ?

Trần Bạch Lan trong lòng hân hoan khôn xiết nhưng cũng thẹn đỏ mặt, cúi đầu thổ thê:

- Tam vị tử tử có lòng thương, tiểu muội chẳng dám không nghe.

Tối hôm đó, Long Nữ nhân lúc mọi người tề tựu đông đủ dùng trà, tươi cười thưa với Chung Nam Sơn Chủ Trần Thanh Thư:

- Trần đại ca, muội muốn xin Bạch Lan về làm dâu họ Thương, đại ca thấy thế nào ?

Sơn Chủ còn mong gì hơn nữa nên hớn hởi đáp:

- Lão phu rất vui lòng được làm thông gia với phu nhân.

Thiên Vũ không được các nàng báo trước nên rất ngỡ ngàng. Thấy ba nàng đứng sau lưng mẫu thân mình cười tinh quái, chàng trừng mắt đe dọa. Thương phu nhân vui vẻ bảo ái tử:

- Vũ nhi mau bái kiến nhạc phụ đại nhân.

Chàng quỳ xuống lạy đủ chín lạy. Mộ Dung Uyển và Bạch Lan cũng đến trước mặt Long Nữ sụp xuống thi lễ. Thấy bốn nàng dâu đều xinh đẹp, Tiêu Phi Phượng rất hài lòng, bà bảo họ cùng ngồi xuống bàn rồi dịu dàng bảo:

- Ta mong rằng bốn nàng hết lòng yêu thương nhau như ruột thịt. Ngày nào Vũ nhi trả được phụ thù, ta sẽ tổ chức hôn lễ.

Đã đem thân vào chốn giang hồ là chấp nhận nguy hiểm. Hơn nữa, kẻ đại thù là Tinh Ma võ công quán thế, thủ hạ rất đông đảo nên việc sống chết của Thiên Vũ khó mà nói trước được. Vì vậy, ba phu nhân của chàng ngay đêm ấy bảo Bạch Lan hầu hạ gối chăn cho Thiên Vũ. Họ dắt nàng vào phòng tướng công rồi đóng chặt cửa lại, miệng cười khúc khích.

Sáng sớm, Thiên Vũ rửa mặt xong, bước ra hoa viên định múa mấy đường quyền cước, đã gặp Chung Nam Sơn Chủ và Nhị Tuyết Nhân Ma đang cùng nhau tập luyện. Dù tuyết rơi đầy nhưng hai người đều cởi trần. Chàng cũng cởi áo nhảy vào tham gia. Ba người quần thảo hàng giờ mới chịu ngưng.

Đồng Kỳ Xương bỗng mở lời khen:

- Trần đệ tuổi đã ngũ tuần mà thân hình còn cường tráng, săn chắc chẳng khác gì Thiên Vũ. Nếu nhìn sau lưng khó mà phân biệt được.

Câu nói này đã giúp cho Thiên Vũ giải tỏa nỗi băn khoăn của mình. Từ lâu, chàng muốn thâm nhập Tử Vi Môn để giết tủy cơ giết Bá Câu. Chí ít cũng tìm cách chia rẽ nội bộ, tĩa dần vây cánh ác ma, nhưng chưa tìm được cách. Nhờ Nhân Ma, chàng mới nhận ra vóc dáng nhạc phụ và chàng rất giống nhau, chỉ cần sửa dung mạo và đem theo đôi Kim Mao Thần Nhu là sẽ che mắt được Bá Câu.

Chàng nói ý mình cho hai người nghe rồi lập tức mời Long Nữ và triệu tập những cao thủ đầu não của Kiếm Minh. Nghe chàng trình bày kế hoạch. Tiểu Thiên Kiếm Hồ Hoài lộ vẻ lo lắng:

- Kế sách này không phải dở, nhưng nếu lỡ bị phát giác thì Vũ nhi làm sao thoát nỗi ?

Thiên Vũ cười trấn an:

- Tam thúc yên tâm, môn khinh công Phiêu Phong Xung Vân của tiểu diệt khó ai đuổi kịp. Hơn nữa, nếu không liêu một chuyến, Tử Vi Môn ngày càng vững mạnh, mối phụ thù khó mà báo phục.

Long Nữ nghiêm giọng bảo:

- Thôi được, ta tin tưởng vào tài trí Vũ nhi, nhưng phải có kế sách vẹn toàn.

Đồng Kỳ Xương đỡ lời:

- Lão phu sẽ trở lại Tần Lĩnh bố trí lực lượng hỗ trợ cho Thiên Vũ. Nếu thân phận bị lộ, có thể xuôi dòng Hán Thủy mà đào thoát. Nhân thủ của chúng ta ở Thái Hoàng Sơn rất đông.

Nhật Phi Hồ Lăng Thu cũng nói vào:

- Không phải là đại ngôn, nhưng tại hạ tin tưởng vào thủ thuật của mình, khi hóa trang thì dù có lấy rượu mà rửa cũng không ra.

Cuối cùng, sách lược của Thiên Vũ đã được chấp thuận, bàn bạc xong thì đã cuối giờ Tỵ. Từ đó chàng khổ luyện tuyệt kỹ và bắt chước phong thái, cử chỉ thói quen của nhạc phụ. Nhờ thiên bẩm cực cao, mười ngày sau chàng đã thông thạo môn Chung Nam Kiếm Pháp. Cảm thấy chưa đủ, Thiên Vũ bảo Nhật Phi Hồ cải sửa dung mạo.

Đã chuẩn bị sẵn được vật nên chỉ trong một ngày họ Lăng đã hoàn thành. Khi để chàng và Sơn Chủ đứng gần nhau để so sánh thì chẳng ai phân biệt được. Thiên Vũ mỉm cười đắc ý. Long Nữ lập tức cảnh cáo:

- Nếu mới nhìn thì quả không biết được, nhưng nụ cười của Vũ nhi rất trẻ trung, quyến rũ, phải tiểu tâm điều này mới được.

Sơn Chủ trấn an:

- Lão phu ít tiếp xúc với người ngoài nên không có gì đáng lo lắng. Diệt thủ của Phi Hồ quả lợi hại, phu nhân yên tâm.

oOo

Hai mươi ngày sau, trước cửa tổng đàn Tử Vi Môn xuất hiện một lão nhân râu ba chòm, mặt trắng như ngọc, dù đã ngũ tuần nhưng rất anh tuấn. Theo sau là hai con dã nhân lông vàng hung dữ và một tiểu đồng nhỏ bé, đôi mắt tròn xoe linh lợi. Chung Nam Sơn Chủ là sơn chủ của một phái, danh tiếng lẫy lừng thiên hạ, hai con Kim Mao Thần Nhu là tôn chỉ đặc biệt của lão nên dù chưa gặp mặt, bọn võ sĩ gác cổng cũng biết người khách này là ai. Chúng gõ chín lần vào chiếc khánh ngọc rồi mở rộng cửa.

Lát sau, Tử Vi Môn chủ bước ra đón tiếp. Bá Câu tươi cười vòng tay:

- Sau trận Côn Sơn, chẳng hay Sơn Chủ tịnh dưỡng ở đâu, sao không cho lão phu biết tin ?

Trần Thanh Thư mỉm cười, đáp lễ rồi nói:

- Câu chuyện rất dài, lát nữa vào trong, tiểu đệ sẽ thưa sau.

Bá Câu cười ha hả tạ lỗi:

- Thất lễ ! thất lễ ! Lão phu vì quá mừng nên quên cả lễ nghi. Xin mời Sơn Chủ vào uống cùng anh em mấy chén tẩy trần.

Họ Trần bảo tiểu đồng trao cương ngựa cho hai tên võ sĩ áo tím rồi cùng Bá Câu vào trong. Đến cửa sảnh, Bá Câu sai a hoàn hướng dẫn tiểu đồng vào khách phòng trong khu hậu viện nghỉ ngơi.

Đại sảnh của Tử Vi Môn rộng rãi và tráng lệ. Bốn vách tường và nền sảnh đều lót đá Đại Lý, chỉ khác nhau ở màu sắc. Trên tấm vách cuối sảnh có ba chữ lớn bằng vàng rờn lấp lánh: “Tử Vi Môn”, viết theo lối chữ Triện.

Quanh chiếc bàn lớn bằng vân thạch trắng đã có năm người đàm đạo, bốn nam một nữ. Thấy Bá Câu và Chung Nam Sơn Chủ bước vào, họ đứng dậy thi lễ, rồi lại ngồi xuống, thần thái vô cùng cao ngạo.

Trần Thanh Thư mỉm cười đáp lễ rồi thản nhiên ngồi xuống. Bá Câu an toạ xong liền giới thiệu:

- Kính cáo chư vị, khách của chúng ta chính là Chung Nam Sơn Chủ Trần Thanh Thư, uy danh lừng lẫy đất Thiểm Tây.

Lão quay sang nói với họ Trần:

- Đây là Thiên Trì Tẩu tiên bối, hiện đang giữ chức phó Môn Chủ. Còn bốn vị này đều là khách khanh hộ pháp, Thanh Sa Chân Quân Tạ Hách ở núi Kinh Môn, Hồ Bắc; Thanh Hải Thần Tăng; Tý Ngộ Động Chủ Hàn Cán ở Hồ Nam, và Ngân Xuyên Mỹ Nhân.

Ngân Xuyên Mỹ Nhân tuổi khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy, nhan sắc cực kỳ diễm lệ, ngực nở eo thon trông rất quyến rũ. Nàng đảo khéo thu ba, môi anh đào nở nụ cười tươi khen ngợi họ Trần:

- Nghe danh Sơn Chủ tài mạo xuất chúng, nay gặp mắt mới biết lời đồn chẳng sai.

Thanh Thư cũng đáp lễ:

- Trần mỗ cũng được nghe giang hồ tán tụng Dương lê nương là võ lâm tuyệt đại nữ nhân, quả chẳng ngoa ngôn.

Thấy hai người đối đáp và nhìn đôi mắt tình tứ của Huệ Chi, đám ác ma biết nàng đã quyến luyến họ Trần. Bọn chúng cũng thêm khát vu vật hiếm có nhưng vì sợ Bá Câu nên không để lộ. Nay Thanh Thư nhờ dung mạo anh tuấn, được nữ nhân để ý, khiến họ sinh lòng ganhghét.

Tiệc tẩy trần được bày ra. Uống được vài chung, Bá Câu cười thâm hiểm hỏi:

- Chẳng hay nội tình trận Côn Sơn thế nào, xin Sơn Chủ thuật lại cho lão phu được tỏ tường.

- Tên tiểu tử Lục Thiên Vũ quả là kẻ xảo quyết, biến ảo phi thường, võ công lại kỳ bí, rộng rãi khiến Trần mỗ mắc lừa mà hại đến tiểu nữ. Nói ra thêm đau lòng, hôm ấy, Trần mỗ theo kế hoạch của Triệu huynh, ẩn nơi rừng phong trên núi Côn Sơn chờ đợi, của nhiên gặp hấn. Nhưng tiểu tử họ Lục biết ngay liền dùng kèn khích tướng, nói rằng chỉ trong hai mươi chiêu sẽ đả bại được đôi Kim Mao Thần Nhu. Ngay bản thân Trần mỗ cũng phải ngoài trăm chiêu mới khuất phục được chúng. Vì Thần Nhu có bộ lông dày mềm mại nên không sợ chưởng phong. Ngờ đâu, hấn luyện thành Kim Cương Chỉ Lực, đến chiêu thứ mười sáu đã cách không đánh vào huyết Huyền Cơ của Thần Nhu khiến hai con vật phải chịu thua. Trần mỗ dù yêu thương tiểu nữ nhưng không thể nuốt lời nên cắn răng cho hấn qua ải. Vì không làm tròn lời hứa với Triệu huynh nên đau mặt mũi nào đến Hồng Trạch Hồ xin thuốc, bèn đưa Lan nhi đến nhà bằng hữu là Thiết Diện Thần Dao Lưu Thắng cũng ở núi Côn Sơn. Bảy ngày sau, tiểu nữ bị chất độc công tâm nên đã qua đời. Trần mỗ nghiên cứu y học hai mươi năm mà không cứu được tiểu nữ, lòng hổ thẹn không còn muốn sống nữa, ở lại Lưu sơn trang lấy rượu làm vui suốt mấy tháng rồi. Nhưng nhờ Lưu Thắng khuyên giải mới nguôi ngoai dần, quyết tìm cho được tên họ Lục xảo trá kia để trả thù. Chợt nhớ đến Tử Vi Môn thế mạnh người đông, chắc biết tung tích hấn nên đến đây hỏi thăm.

Thiên Vũ trong lốt Thanh Thư, vừa nói vừa nhìn thẳng vào mặt Bá Câu, nhớ đến phụ thù nên cảm giác bi thương, phần hận trào dâng nên sắc diện chàng rất thành thật. Bọn ác ma hoàn toàn tin tưởng vào thiên cố sự bịa đặt này. Triệu Bá Câu an ủi chàng:

- Lão phu xin chia buồn với Sơn Chủ, nhưng tung tích của tên họ Lục như bóng chim tăm cá, đến nay vẫn chưa tìm thấy. Lão phu cũng cảm hận hấn đến tận xương. Hay là Sơn Chủ ở lại Tử Vi Môn làm khách khanh, chừng nào phát hiện được kẻ thù sẽ ra tay báo phục. Sơn Chủ nghĩ thế nào ?

Thiên Vũ giả dò miễn cưỡng đáp:

- Trần mỗ đồng ý ở lại phò tá Triệu huynh nhưng chỉ với tư cách cá nhân, không quan hệ đến hai trăm đệ tử phái Chung Nam. Nếu được vậy, xin hết lòng cảm tạ.

Bá Câu vốn muốn lôi kéo phái Chung Nam vào làm vây cánh cho mình, ngờ đâu họ Trần lại chặn đầu trước. Nhưng họ Triệu đã có chủ ý nên hờn hờ đáp:

- Lão phu được một mình Sơn Chủ góp sức cũng quá đủ, cần gì đến các đệ tử Chung Nam, xin đừng bận tâm.

Cạn xong, Thiên Trì Tẩu hỏi Thanh Thư:

- Trần đệ có chắc rằng tên tiểu tử ấy sử dụng Kim Cương Chỉ Lực hay không ?

Thiên Vũ cung kính đáp:

- Trần mỗ đoán vậy vì thấy chỉ phong vô cùng uy mãnh.

Lão ma thở dài:

- Ngày ấy lão phu cũng bị hấn dùng kế khích tướng xuất kỳ bất ý dùng một chiêu kiếm kỳ ảo làm đổ máu. Khi tập kích Võ Đang Sơn cũng gặp một tên bịt mặt trẻ tuổi, kiếm pháp siêu phàm đã thương, nhưng không hiểu có phải là hấn không ?

Thiên Vũ ra vẻ kinh hãi:

- Công lực của tiền bối đã đến lúc lô hỏa thuần thanh, pho Thiên Trì Ma Ảnh Chưởng lại lừng danh vũ nội, sao có thể bại được ?

Thiên Trì Tẩu gượng hỏi:

- Trường Giang hậu lãng thôi tiên lãng. Lão phu tuy đánh trúng gã một chưởng nhưng cũng bị thương nơi bụng. Võ Đang lại có kỳ dược bí bảo là Thái Ất Thần Đan, chắc hấn không chết được.

Bá Câu mắt lộ hàn quang bảo:

- Không hiểu hấn là đệ tử của ai mà đáng sợ như vậy ? Lão phu cũng muốn thử xem.

Tý Ngọ Động Chủ là một thư sinh tuổi quá tứ tuần, mắt dài nhỏ, mũi ưng trông rất tàn ác. Nãy giờ hấn thấy Ngân Xuyên Mỹ Nhân nhìn họ Trần với vẻ say đắm nên không dần được đồ kỵ. Hấn cười giả lả:

- Tiểu đệ ngưỡng mộ uy danh của Sơn Chủ đã lâu, nay xin Trần huynh hiển lộ thần công, chỉ giáo cho vài đường kiếm pháp.

Bá Câu là kẻ gian hoạt, muốn nhân cơ hội này kiểm tra võ công của Chung Nam Sơn Chủ nên hớn hở nói thêm vào:

- Phải đấy. Chung Nam Kiếm Pháp nổi tiếng võ lâm, xin Sơn Chủ cho bọn ta được thưởng thức.

Thiên Vũ cười mát thản nhiên đáp:

- Hàn huynh đã có nhã hứng, Trần mỗ xin tuân lệnh.

Đại sảnh rất rộng nên hai người tỷ thí ngay tại đây, không cần phải ra sân. Hàn Cán dù sao tuổi tác cũng nhỏ hơn nên cầm kiếm tấn công trước. Pho Tý Ngọ Ma Kiếm cực kỳ hiểm độc, sát khí phủ mờ cả đấu trường. Dù chỉ mới luyện pho Chung Nam Kiếm Pháp chẳng bao lâu, nhưng Thiên Vũ nhờ thiên bẩm và công lực thâm hậu nên kiếm chiêu đầy uy lực. Chàng ung dung hoá giải chiêu kiếm của họ Hàn rồi dùng phép khoái kiếm đánh liền tám chiêu, đẩy hấn lùi lại ba bước.

Tý Ngọ Động Chủ nổi sát khí, tung mình lên không xuất tuyệt chiêu Ngọ Thời Tất Tử, kiếm ảnh trùng trùng chụp xuống đầu đối thủ. Thanh Thư cười nhạt ra chiêu Sơn Thượng Tiểu Thiên, bủa một màn lưới thép đón đỡ. Hai thanh kiếm chạm nhau xoang xoảng, chát chúa. Thanh Thư đã dồn thần công vào thanh kiếm nên kiếm kinh lồng lộng, đẩy đối phương văng lên và rơi xuống.

Hàn Cán mặt tái xanh, nhìn xuống ngực áo thấy ba vết rách song song hình chữ Xuyên, vòng tay gượng cười nói:

- Kiếm thuật của Sơn Chủ thật cao cường, tiểu đệ xin nhận bại.

Thanh Hải Thần Tăng vỗ tay tán dương rồi bước ra bảo hộ Trần:

- Lão nạp cũng ngứa nghề, muốn lãnh giáo pho Chung Nam Hồi Phong Chưởng. Thiên Vũ quan sát thấy khuôn mặt tròn, có đôi mắt to tướng nằm dưới cặp lông mày rậm rạp và thân hình to béo phục phịch của Thần Tăng rồi vòng tay đáp:

- Trần mỗ mong đại sư nhẹ tay.

Thanh Hải Thần Tăng tuổi đã lục tuần nên Trần Thanh Thư động thủ trước. Ông chấp tay dùng thức Đồng Tử Bái Quan Âm để mở đầu với ý kính trọng. Lão ác tăng không khách sáo, vươn đôi tay dài gấp rưỡi người thường dùng ngay pho Mật Tông Đại Thủ Ấn tấn công. Không gian giăng mắc những bàn tay to như chiếc quạt bồ. Thiên Vũ sợ Thiên Trì Tẩu nhận ra nên không dám dùng Thiên Biến Thần Bộ để né tránh, đành phải ra chiêu Sơn Đỉnh Tróc Long chống trả.

Chưởng kinh chạm nhau nổi vang rền, hai người cùng lùi ba bước. Ác tăng thấy công lực đối phương chẳng thua kém gì mình, dám trực diện đỡ chưởng nên động nộ, múa tít song thủ xông vào. Chàng đã nghe nhạc phụ bảo rằng, thiên hạ ít người được thấy ông thi triển pho Chung Nam Hồi Phong Chưởng nên chàng có thể tùy ý biến hóa và thêm thất mà không sợ lộ.

Vì vậy, Thiên Vũ kín đáo thỉnh thoảng xen lẫn vài thức trong Thiên Sơn Chưởng Pháp. Hai người quần thảo đã sáu chục chiêu mà chưa phân thắng bại. Thanh Hải Thần Tăng mắt lộ hung quang, quát vang như sấm, hai bàn tay phồng to gấp đôi, đỏ rực. Lão xuất chiêu Phật Ấn Mang Mang lấy lưng đã mấy chục năm, quyết hạ cho được họ Trần.

Thiên Vũ đã nhận ra đối phương đã dùng đến sát chiêu nên vận Kim Thân Thần Công hộ thể, xuất toàn lực đánh chiêu Hồi Phong Tảo Vân. Nhưng khi bóng chưởng của đối phương sắp chạm thân, chàng đảo song thủ, biến thành chiêu Hải Lăng Trùng Trùng trong pho Thiên Sơn Chưởng Pháp. Chiêu này chàng ít khi dùng nên không sợ bị lộ.

Ác tăng chẳng ngờ đối thủ linh hoạt như vậy nên hứng liền hai chưởng, dù lão cũng đánh trúng họ Trần ba chưởng. Nhưng lúc chưởng kinh chạm thân Chung Nam Sơn Chủ, lão nghe một lực phản chấn mềm mại, biết Thanh Thư đã luyện thành cương khí hộ thân.

Hai người cùng bị đẩy lùi hơn trượng. Họ Trần mỉm cười vòng tay nói:

- Trần mỗ bị Thần Tăng vỗ trúng ba chưởng mà chỉ trả lại có hai. Xin nhận bại.

Ác tăng thấy đối thủ sắc diện vẫn thư thái trong khi mình nghe khí huyết nhộn nhạo, đành già già cười bãi chiến:

- Sơn Chủ luyện được thần công hộ thể quả đáng khâm phục.

Thiên Vũ cười khiêm tốn:

- Môn Ly Hỏa Khí Công, Trần mỗ chỉ mới luyện được bốn thành, chẳng dám tự hào.

Bá Câu nhãn quang sắc bén, nhận ra họ Trần đã thắng Thần Tăng, chứng tỏ bản lĩnh cao cường, nhưng so với lão còn thua xa nên yên tâm, tươi cười bảo:

- Nhị vị đều là cao thủ tuyệt thế, lão phu được các vị tương trợ, lo gì bá nghiệp không thành.

Mọi người tiếp ăn uống vui vẻ. Tan tiệc, Chung Nam Sơn Chủ được a hoàn rước đến tòa tiểu viện có tên Thanh Trúc Hiên để nghỉ ngơi. Đây là một trong sáu tòa tiểu viện biệt lập, nằm trong hoa viên bao quanh đại sảnh. Tiểu đồng Thu Phong, tức Nhật Phi Hồ và hai con Thần Nhu đã chờ sẵn.

Chờ a hoàn đi khỏi, gã nói nhỏ:

- Tiểu viện bên hữu là của Ngân Xuyên Mỹ Nhân. Kế đó tuần tự là các lão Thanh Sa, Thanh Hải, Tỳ Ngộ và Thiên Trì Tẩu.

Thiên Vũ cười đáp:

- Từ mai, Lăng huynh cứ giả dò nò đùa với Thần Nhu. Đuổi chúng chạy khắp nơi dò xét. Chúng ta đã qua được cửa quan khó nhất rồi.

Vài khắc sau, Bá Câu đích thân dẫn hai tì nữ áo xanh xinh đẹp đến. Lão cười ha hả:

- Lão phu sợ Trần đệ tịch mịch nên xin tặng hai hoa khôi trong đám nữ tì, chúng sẽ ngày đêm hầu hạ chu đáo.

Thiên Vũ biết câu: “Đi với ma, mặc áo giấy.” nên tỏ vẻ vui mừng đáp:

- Tiện thể khuất núi đã năm năm, nhưng vì lo dạy dỗ Lan nhi nên quên cả bản thân. Nay tiểu nữ chẳng may bạc mệnh, Trần mỗ còn gì mà phải giữ gìn nữa. Cổ nhân chẳng có câu: “Thực sắc tánh giả đó sao?”

Bá Câu hài lòng cáo biệt. Hai nữ tỳ sụp xuống ra mắt:

- Bọn tiểu tỳ là Thanh Hồng và Thanh Mai được hầu hạ bậc anh hùng như tướng công lòng vui mừng khôn xiết.

Thiên Vũ thấy chúng gọi chàng là tướng công thân thiết, biết họ Triệu muốn dùng mỹ nhân kế để dò xét và mua chuộc. Chàng thản nhiên đỡ họ dậy:

- Trần mỗ đã năm năm không màn đến sắc dục, nhưng đứng trước mặt hai mỹ nhân như các nàng e không giữ được đạo quân tử nữa.

Thanh Mai cao hơn Thanh Hồng một chút, đảo đôi mắt phượng thưa:

- Tướng công quá lời, bọn nô tỳ thêm hổ thẹn. Nhưng xin người vào trong tắm gội, nước đã pha sẵn.

Tòa Thanh Trúc Hiên này có đến bốn phòng, không kể nhà tắm. Ngoài trước là nơi tiếp khách, kế đến là phòng Thiên Vũ, phòng Phi Hồ và cuối cùng là phòng hai tỳ nữ. Thiên Vũ vào mở lấy y phục sạch rồi theo Thanh Hồng và Thanh Mai vào trong. Hai mỹ nữ giúp chàng cởi bỏ quần áo, thấy thân hình săn chắc, nở nang và làn da mịn màng họ không khỏi xao xuyến.

Thanh Hồng vuốt nhẹ lưng chàng rồi đỏ mặt nói:

- Tướng công đáng gọi là đệ nhất mỹ nam tử, đến tuổi này mà vẫn giữ được thân thể tráng kiện như tuổi thanh niên.

Chàng mỉm cười không nói bước vào bồn nước nóng. Thanh Hồng, Thanh Mai chia nhau kỳ cọ, họ cố tình vuốt ve đụng chạm đến hạ thể nhưng chàng không có phản ứng gì. Thanh Mai tháo dây cột búi tóc để gội đầu cho Thiên Vũ, nàng cố tình cọ mạnh da mặt và vuốt mạnh hàm râu.

Chàng biết Bá Câu là lão hồ ly, vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng nên sai tỳ nữ dò xét. Nhưng diệu thủ của Nhật Phi Hồ đáng gọi là bậc thầy. tất cả đều nguyên vẹn.

Cơm nước xong, chàng ngồi vận khí hành công trong phòng riêng. Lãng Thu và đôi Thần Nhu đứng ngay cửa để canh gác. Chờ chàng xả công, Phi Hồ dẫn Thần Nhu ra vườn để chúng ngủ trên cây.

Thấy vậy, hai tỳ nữ bưng trà vào. Thanh Mai dịu dàng nói:

- Thỉnh tướng công dùng trà, đây là loại Thiết Quan Âm nổi tiếng.

Chàng bảo họ ngồi xuống bàn cùng uống, trò chuyện vui vẻ nhưng không hỏi gì về nội tình của Tử Vi Môn.

Trống điểm canh hai, chàng giả dò vờ vai ngáp. Thanh Hồng ngượng ngừng thỏ thẻ:

- Nếu tướng công không chê, xin cho chị em nô tỳ hầu hạ đêm nay.

Thiên Vũ mỉm cười gạt đầu rồi ngồi xuống cạnh giường. Trong chớp mắt, hai nàng đã thoát y, dẽ lộ thân hình ngà ngọc, khêu gợi. Chàng tuổi đôi mươi, khí huyết cường tráng, lại ăn nhằm Hỏa Kim Ngư là vật chí dương nên sức lực dồi dào. Đêm ấy ba người phụng đảo loại điên cho đến gần sáng.

Thanh Hồng, Thanh Mai kiệt lực chia nhau nằm bên Thiên Vũ, vòng tay ôm lấy người chàng. Thanh Mai cười khúc khích hỏi:

- Tướng công đến tuổi này mà sao còn dũng mãnh như hổ báo ?

Chàng cười bảo:

- Ta từ nhỏ được uống sữa Thần Nhu nên rất lâu già. Nhưng hỏi thật, so với Bá Câu và các người khác như thế nào ?

Thanh Hồng lộ vẻ u buồn nói:

- Môn Chủ sủng ái chị em nô tỳ nên không để người khác chạm vào, chỉ có tướng công là người thứ hai. Nô tỳ thú thực, Môn Chủ tuy có thần thương hơn người nhưng sức lực chỉ bằng nửa tướng công. Hơn nữa, da dẻ người sần sùi, hôi hám, lúc ái ân thường chỉ nghĩ đến mình, coi bọn nô tỳ chỉ là thứ đồ chơi. Nay gặp được tướng công mới được hưởng hết tận cùng lạc thú.

Thiên Vũ dạn dò:

- Dù sao ta cũng chỉ là khách khanh, nương nhờ dưới trướng Môn Chủ. Lan nhi lại vừa mới mất. Nên chuyện ta say đắm hưởng lạc cả đêm, không nên cho ai biết. Cứ nói là ta rất tầm thường để Môn Chủ vui lòng khỏi sanh tâm đổ kỵ.

Thanh Mai dịu dàng nói:

- Nô tỳ rất hiểu tâm tính của Môn Chủ, sẽ không nói gì để hại đến tướng công.

Từ đó, hai chị em hết lòng hầu hạ Thiên Vũ, đêm đêm ái ân mặn nồng, tự động đem những bí mật của Tử Vi Môn kể cho chàng nghe. Chàng rất vui mừng nhưng giả dờ chẳng quan tâm đến. Bá Câu vẫn để tâm dò xét nên chưa cho Chung Nam Sơn Chủ dự bàn những chuyện cơ mật của môn phái. Lão bảo chàng cứ an tâm tịnh dưỡng. Khi nào phát hiện được tung tích của Lục Thiên Vũ thì cho hay.

Lăng Thu theo kế hoạch, ngày ngày chơi đùa với Thần Nhu, chạy nhảy khắp nơi, làm quen với bọn môn đồ. Chúng thấy tiểu đồng còn nhỏ và lanh lợi nên rất mến, không để ý gì cả. Điều làm Thiên Vũ lo âu là không nắm được sách lược xưng bá của họ Triệu. Chàng sợ lúc này lão tung sát thủ tấn công Kiếm Minh và các phái thì thật tai hại. Nhưng có một người xuất hiện đã giúp chàng giải quyết mối lo.

Đến ngày thứ tư, đột nhiên Thanh Hồng, Thanh Mai đến, nước mắt rưng rưng cáo biệt:

- Chị em nô tỳ vì yêu thương tướng công nên không làm tròn sứ mạng dò xét. Môn Chủ hạ lệnh rút về, người khác sẽ thay thế. Xin tướng công bảo trọng.

Tối hôm đó, chàng đang ngồi trong phòng khách uống rượu với Phi Hồ và suy nghĩ xem mình sơ hở điểm nào mà bị Bá Câu nghi ngờ. Chàng nhớ đến chiêu Hải Lăng Trùng Trùng giật mình lắm lắm:

- Không lẽ ngày xưa quyết đấu với lão, phụ thân đã dùng chiêu này sao ?

Bỗng có tiếng gõ cửa. Lăng Thu mau mắn mở cửa. Ngân Xuyên Mỹ Nhân Dương Huệ Chi bước vào mang theo mùi hương ngào ngạt. Nàng tủm tỉm cười:

- Tiểu muội rảnh rồi, không biết làm gì nên sang đây quấy phá Trần ca.

Thiên Vũ vòng tay nói:

- Được cùng tiên nữ đàm đạo, Trần mỗ còn mong gì hơn nữa.

Nhật Phi Hồ lấy chén đĩa mới và thêm thức ăn, rồi rút về phòng, để hai người đối ẩm. Thiên Vũ rót đầy chung rồi đưa lên mời:

- Trần mỗ trước đây ít đụng đến rượu, nhưng từ ngày Lan nhi vắng số, đành mượn rượu giải sầu, xin mời cô nương.

Được vài chung, sắc mặt Huệ Chi đỏ hồng càng thêm phần phong lưu, diễm lệ. Nàng tình tứ nói:

- Tiểu muội nghe nói Trần ca tinh thông y đạo nên đến thỉnh giáo một chứng bệnh trong người. Nhưng ở đây không tiện, xin vào chỗ kín đáo rồi tiểu muội sẽ khai bệnh.

Thiên Vũ thản nhiên gật đầu:

- Vậy xin mời cô nương vào phòng một lát, Trần mỗ xem thử bệnh trạng thế nào.

Hai người bước vào trong, Huệ Chi đi sau, tiện tay đóng cửa lại rồi cười khúc khích nói:

- Bệnh lạ này của thiếp chưa hề dám cho đại phu nào khám cả. Nhưng không hiểu sao lại tin tưởng Trần ca.

Nàng vừa nói vừa cởi thắt lưng, chiếc áo tuột xuống để lộ thân hình tuyệt mỹ, những đường cong khêu gợi lồ lộ, khiêu khích. Nhưng tất cả đều bị phủ một lớp lông mịn như tơ vàng óng.

Thiên Vũ ngấm nghĩa rồi quay sang hướng khác trầm ngâm. Chàng nhớ rằng y kinh có nói về hiện tượng này. Lát sau, chàng ngồi xuống cạnh trường trầm giọng bảo:

- Nếu Trần mỗ không lầm thì ngày xưa, lúc mang thai cô nương, lệnh mẫu có ăn nhầm một loại cá có tên là Kim Mao Hương Ngư. Vì vậy, trên người cô nương có một lớp lông vàng này và có mùi thơm đặc biệt.

Ngân Xuyên Mỹ Nhân lúc đầu chỉ muốn quyến rũ họ Trần nên bày ra chuyện khám bệnh. Ngờ đâu chàng nói không sai một chữ. Dương Huệ Chi vô cùng thán phục, hỏi dồn:

- Nhưng bệnh này Trần ca có trị được không ?

Thiên Vũ gật đầu nói:

- May mà Trần mỗ còn nhớ được dược phương, nhưng nếu vậy thân thể cô nương sẽ không còn mùi thơm nữa và dung nhan sẽ mau tàn phai, chẳng khác gì nữ nhân bình thường.

Huệ Chi giật mình đáp:

- Nếu vậy tiểu muội sẽ không phiền Trần ca điều trị nữa. Muội rất sợ mình già đi.

Nàng bước đến đặt tay lên vai Thiên Vũ, mắt long lanh hỏi:

- Chẳng lẽ vì lớp lông vàng này mà Trần ca không có cảm xúc gì trước thân thể tiểu muội sao ?

Thiên Vũ cười mát nói:

- Lúc này nàng nhờ ta xem bệnh nên Trần mỗ phải giữ đạo lương y nên không thể có tà tâm.

Huệ Chi kéo đầu chàng úp vào ngực mình thủ thỉ:

- Bây giờ tiểu muội không cần lương y nữa, chỉ cần tình lang thôi.

Mùi hương thơm đặc biệt từ đôi nhũ hoa đầy đặn, săn chắc tỏa vào mũi khiến chàng rạo rức, đứng dậy hôn vào đôi môi mời gọi của Huệ Chi. Nụ hôn dài và mùi nam nhân đã kích thích nàng. Ngân Xuyên Mỹ Nhân cởi y phục của Thiên Vũ và ngây ngất vuốt ve những bắp thịt cứng rắn của chàng rồi khen ngợi:

- Thân hình Trần ca cũng hấp dẫn đâu thua gì tiểu muội.

Lần đầu tiên gặp được kỳ phùng địch thủ, Huệ Chi hân hoan chìm vào bể hoang lạc, mười móng tay sắt bén bám chặt vào lưng Thiên Vũ, để lại những vết đỏ dài. Đến cuối canh ba, hai người nằm cạnh nhau thở dốc, mùi u hương từ cơ thể Huệ Chi ngào ngạt hơn. Nàng rút đầu vào ngực chàng thì thầm:

- Tiểu muội chẳng phải là kẻ dâm dăng, nhưng trong chuyện gối chăn rất khó hài lòng. Chỉ riêng với Trần ca mới cảm nhận được hạnh phúc tuyệt vời. Từ nay đến cuối đời, thể chỉ dành riêng thân này cho Trần ca mà thôi.

Thiên Vũ cười mát hỏi lại:

- Nếu Triệu môn chủ muốn nàng thì sao ?

Huệ Chi bật dậy véo mũi chàng rồi nói:

- Trần ca ghen ư ? Nhưng chàng đừng lo, dù trước đây tiểu muội có quan hệ với lão vài lần nhưng không phải vì sợ lão. Tử Vi Môn được như ngày nay là có sự đóng góp công sức của tiểu muội. Hơn nữa, Cô Lô Ma quân lại là thúc công của Huệ Chi này. Bá Câu không được phép thì đừng hòng bước vào phòng.

Thiên Vũ thấy nàng rất thành thật không khỏi ngạc nhiên. Chàng thử thăm dò:

- Hình như Triệu Môn Chủ không tin nhiệm ta ?

Huệ Chi âu yếm nằm áp má lên ngực chàng rồi nói:

- Bá Câu bảo chiêu chưởng mà chàng dùng để đả bại Thần Tăng có phần giống Thiên Sơn Chưởng Pháp. Có đúng vậy không ?

Thiên Vũ thản nhiên xác nhận:

- Đúng vậy, Thiên Sơn Lão Nhân với sư phụ ta là bằng hữu thâm giao mấy chục năm. Khi người sáng tác ra pho Chung Nam Hồi Phong Chưởng và Chung Nam Kiếm Pháp có sự giúp sức của Thiên Sơn Lão Nhân. Vì vậy nếu có điểm tương đồng với Thiên Sơn Chưởng Pháp cũng là chuyện thường tình.

Huệ Chi âu yếm an ủi chàng:

- Trần ca đừng lo, tiểu muội sẽ nói cho lão hiểu điều này để khỏi nghi kỵ chàng nữa.

Mùi u hương và hơi nóng từ đôi ngực nàng khiến chàng động tình, đưa tay vuốt ve tấm lưng mượt mà và đôi chân thon thả. Huệ Chi cười khúc khích trườn lên tìm môi chàng và mơn man rồi chủ động gây cuộc ái ân. Nàng tìm đến khoái lạc như tiểu hài nhi ngây thơ rúc vào lòng từ mẫu. Định kiến trong lòng chàng đã tan biến, chàng sẽ cố tìm hiểu xem bản chất thật sự của nàng là gì. Nếu Huệ Chi ngoài chuyện do trời sinh ra mà có nhu cầu ái ân mãnh liệt, vẫn còn giữ được tâm địa thiện lương, tính chung thủy của nữ nhi thì chàng sẽ không từ chối tình cảm của nàng. Hơn nữa, được sự hỗ trợ của Huệ Chi thì kế hoạch phá hoại Tử Vi Môn của chàng sẽ dễ dàng hơn. Ái ân xong, chàng mỉm cười hỏi thử:

- Nếu chẳng may vài tháng nữa ta qua đời, chẳng lẽ nàng lại phải thủ tiết suốt đời ?

Huệ Chi bỗng sa nước mắt đáp:

- Tiểu muội tuy thuộc giống người Hồi nhưng tử nhỏ học thi thơ Trung Quốc, vẫn nhớ hai câu thơ:

“Tàng kinh quá hải nan vị thủy

Khước thượng vu sơn mạc thị vân.”

Nay đã gặp được đại ca thì trên thế gian này còn ai đáng gọi là nam nhân nữa, để tiểu muội trao thân gửi phận. Thế có hoàng thiên chứng giám, nếu sai lời xin chết chẳng toàn thân.

Không ngờ Huệ Chi chí tình và cương trực như vậy, Thiên Vũ cảm động nói:

- Ta chỉ nói chơi như vậy thôi, có được đệ nhất tình nương như nàng đâu đại gì chết sớm. Chỉ sợ Bá Câu vì ghen hờn mà đuổi ta ra khỏi Tử Vi Môn thôi.

Ngân Xuyên Mỹ Nhân nghiêm giọng bảo:

- Nếu Trần ca không chê, tiểu muội xin đi theo hầu hạ.

Chàng tỏ vẻ nghi ngờ:

- Lẽ nào nàng dám vì ta mà bỏ cả cơ nghiệp Tử Vi Môn ?

Huệ Chi chúm chím cười:

- Trần ca là người lịch lãm sao chẳng hiểu tâm ý nữ nhân, khi đã yêu thì chỉ có tình lang là trọng, còn cơ đồ của cải chỉ là phù vân. Muội cũng đã chán ngán cảnh mưu đồ bá vương của Bá Câu và thúc phụ. Nếu chàng muốn, ngay ngày mai chúng ta sẽ rời bỏ chốn này.

Thiên Vũ thử lại lần cuối:

- Nhưng nếu Bá Câu và Ma Quân không tha cho ta tội đã quyến rũ nàng, truy sát đến cùng thì nàng tính sao ?

Huệ Chi trợn tròn đôi mắt phượng trả lời:

- Nữ nhân Hội tộc khi đã xuất giá thì chỉ biết có trượng phu mà thôi. Song thân còn không có quyền, huống chi thúc công. Thiếp sẽ cùng tướng công liều chết chống lại.

Thiên Vũ thấy nàng thay đổi cách xưng hô, như thế đã cùng nhau thề ước, chàng mỉm cười nói:

- Nàng chưa được ta đáp ứng sao dám gọi là tướng công ?

Huệ Chi giật mình, nhưng thấy nụ cười âu yếm của chàng, giận dỗi úp mặt vào ngực chàng khóc nức nở.

Thiên Vũ vỗ về bảo:

- Ta nào phải gỗ đá mà không động lòng trước lòng chân thành của nàng, nhưng ta còn bốn vị phu nhân nữa không biết họ có vui lòng không ?

Huệ Chi mừng rỡ ngừng khóc:

- Thiếp sẽ quì xuống khấn cầu cho đến khi tứ vị đại tỷ chấp nhận mới thôi. Nhưng thiếp nhớ là chàng đã quá vợ năm năm rồi mà ?

Thiên Vũ đỡ nàng ngồi dậy, nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp chậm rãi nói:

- Nàng đã thực tình thì ta cũng thực lòng giao mạng mình cho nàng nắm giữ. Ta không phải là Chung Nam Sơn Chủ, mà chính là Thương Thiên Vũ, kẻ tử thù của Tình Ma Mễ Hồng. Muốn giết ta, cứ việc báo cho Bá Câu biết. Nhưng nếu nàng thực lòng cùng ta kết nghĩa phu thê thì phải giúp ta báo mối phụ thù.

Ngân Xuyên Mỹ Nhân ngơ ngác như rơi từ Cung Quảng xuống. Nàng lặng người suy nghĩ một lúc rồi đứng dậy mặc y phục. Thiên Vũ không hiểu nhưng cũng làm theo. Huệ Chi bỗng quì xuống vái chàng ba vái rồi nói:

- Dương Huệ Chi nguyện một lòng nâng khăn sửa túi cho tướng công. Dù chẳng rõ dung mạo chàng thế nào nhưng qua phong thái, thiếp biết mình chọn chẳng lầm.

Thiên Vũ cũng vái trả ba vái, đỡ nàng dậy dịu dàng nói:

- Nương tử quá đáng mặt kỳ nữ. Ta thề sẽ chẳng phụ nàng.

Huệ Chi hiếu kỳ đưa tay sờ mặt chàng, và giật mạnh chòm râu, thấy không phát hiện được gì, lòng nghi ngờ nói:

- Dù chân diện chàng có xấu xí đến đâu thiếp vẫn không thay đổi, xin cho được diện kiến.

Chàng mỉm cười gọi Phi Hồ và bảo Huệ Chi ra quan sát xem có ai rình rập không. Phi Hồ ra đến, Thiên Vũ nói:

- Lãng ca, tiểu đệ và Dương cô nương đã thề nguyện hôn ước. Xin Lãng ca tạm thời gỡ bỏ lớp hóa trang của tiểu đệ để Dương cô nương biết mặt.

Lãng Thu là người cẩn trọng nên huyết sáo gọi hai con đã nhân đến canh cửa rồi mới ra tay. Gã lấy trong mình ra một lọ thuốc nước trong veo, thoa đều lên mặt Thiên Vũ, lát sau dùng móng tay gỡ lớp da mỏng có ba chòm râu.

Trước mặt Huệ Chi là một khuôn mặt trẻ trung anh tuấn, xinh đẹp hơn cả dung mạo Chung Nam Sơn Chủ. Nàng sửng sờ vui mừng khôn xiết. Là nữ nhân, lại là một tuyệt đại mỹ nhân, nàng vẫn thầm lo dung mạo thực của trượng phu quá xấu xí. Nay thấy chàng trẻ đẹp, hiên ngang, lòng hồng nhan vô cùng mãn nguyện.

Lãng Thu không chờ nàng xem mãn nhãn đã lấy một loại keo khác, phết lên mặt chàng rồi dán lại như cũ. Xong việc gã lặng lẽ đi vào.

Thiên Vũ nhìn nàng tằm tằm cười:

- Nương tử đã yên lòng chưa ?

Huệ Chi thẹn thùng bước đến bên thỏ thẻ:

- Xin tướng công ra sau tắm gội rồi nghỉ ngơi.

Dáng vẻ nàng rất thùy mị dịu dàng, khác hẳn ngày thường. Thiên vũ hài lòng đi theo nàng. Đêm ấy, Huệ Chi ở lại cho đến sáng mới về tiểu viện của mình. Nàng đã được Thiên Vũ dặn dò kế hoạch chu đáo.

Đến đầu giờ Ngọ hôm sau, tổng quản Tử Vi Môn là Hoàng Diệm Tú Sĩ Lâm Thuyên đến gặp Thiên Vũ. Lão kính cẩn nói:

- Môn Chủ mời hộ pháp lên đại sảnh dự yến và bàn bạc đại sự.

Chàng tự nhủ Huệ Chi đã thành công trong việc xóa tan mối nghi ngờ của Bá Câu. Chiếc bàn lớn trong sảnh đã có tám người ngồi. Kể cả chàng và Lâm Thuyên nữa là mười. Triệu Bá Câu ngồi ở chủ vị, thấy đã đông đủ liền đứng dậy cao giọng:

- Buổi tiệc yến hôm nay là để giới thiệu những cao thủ chủ chốt của bốn môn để Trần hộ pháp được rõ. Trong đây có những người Trần hộ pháp đã biết như:

- Thanh Sa Chân Nhân Tạ Hách hộ pháp cũng là đường chủ Thanh Lang Đường.

- Thanh Hải Thần Quân hộ pháp là đường chủ Thất Sát Đường.

- Tý Ngọ Động Chủ Hàn Cán hộ pháp là đường chủ Thiên Phủ Đường

Còn ba người mà Trần hộ pháp chưa biết đó là:

- Hắc Diệm Diêm La Lao Kỳ, đường chủ Tử Vi Đường, phụ trách Hình Đường và lực lượng bảo vệ tổng đàn.

- Thiên Cơ Thư Sinh Khúc Vệ, đường chủ Thiên Cơ Đường.

- Hoàng Diệm Tú Sĩ Lâm Thuyên, tổng quản tổng đàn.

Lão dừng lại rồi nói tiếp:

- Trần hộ pháp nổi tiếng là tinh thông y lý, lão phu có ý giao cho phụ trách Thiên Giải Đường, lo việc chữa bệnh cho toàn môn, chẳng hay ý Trần hộ pháp thế nào ?

Thiên Vũ đứng dậy vòng tay đáp.

- Trần mỗ sở học chẳng là bao, đến ái nữ cũng không chữa nổi. Nhưng nếu Môn Chủ tin tưởng, cũng xin đem chút tài mọn ra phục vụ.

Chuyện đại sự trong Tử Vi Môn chỉ có thế. Ăn uống xong, Lâm tổng quản đưa chàng xuống nhận nhiệm sở.

Thiên Giải Đường là một toà nhà rộng lớn nằm mé tả đại sảnh. Trong có bệnh xá với mười chiếc giường và một tủ thuốc lớn dược thảo. Dưới quyền chàng là mười lang trung không biết võ công. Thiên Vũ thấy trên giường bệnh có ba người nằm liền hỏi lão lang trung già nhất.

Lão nói rằng ba người này đã năm hơn tháng, bị chứng cảm hàn trị mãi mà không dứt. Chàng lại gần bắt mạch cho họ rồi đọc một toa thuốc cho lão ghi. Xong việc chàng trở lại tiểu viện nghỉ ngơi.

Cuối canh hai, Ngân Xuyên Mỹ Nhân thừa lúc không có ai qua lại, lướt nhanh như bóng ma từ chỗ cư trú của nàng sang chỗ Thiên Vũ. Đã ước hẹn trước nên Nhật Phi Hồ không gài cửa, chờ nàng bước vào mới đóng chặt.

Huệ Chi nghe Thiên Vũ gọi tiểu đồng bằng Lăng ca nên đối với gã rất lễ độ. Nàng chào hỏi gã rồi mới vào phòng Thiên Vũ.

Chàng đang nóng ruột chờ đợi kết quả cuộc họp mặt nên rất mừng rỡ, thản nhiên không hỏi gì, ôm lấy mỹ nữ vào lòng hôn hít. Thực ra chàng cũng rất nhớ Huệ Chi, mùi u hương và cách ái ân nồng thắm của nàng khiến ai gần gũi một lần đều không quên được.

Nhưng Huệ Chi giờ đây dường như đã thành người khác, nàng xô nhẹ ra, liếc chàng tình tứ nói:

- Đêm xuân còn dài, để thiếp báo lại sự tình cho tướng công rõ.

Hai người ngồi xuống cạnh giường, nàng hạ thấp giọng kể:

- Bá Câu quyết định hai ngày nữa sẽ tập kích Kiếm Minh. Một trăm sát thủ sứ giả của Thanh Lang Đường sẽ xuôi dòng Hán Thủy xuống Cối Kê. Thanh Sa Thủ và Thanh Hải Thần Tăng sẽ xuất trận.

Thiên Vũ rúng động tâm thần nhưng cố tìm phương cách đối phó. Một lúc sau, chàng ra gọi Phi Hồ vào hỏi:

- Lăng ca đã liên hệ được người của ta ở đây chưa ?

Lăng Thu gật đầu. Thiên Vũ mừng rỡ, lấy giấy viết một phong thư trao cho gã rồi dặn:

- Đồng tiền bối hiện có mặt dưới chân dãy Thái Hoàng Sơn này, bất cứ giá nào thư này cũng phải đến tay ông trước giờ Ngọ ngày mai.

Phi Hồ nhận lấy và đi ngay. Huệ Chi thắc mắc:

- Tướng công định đối phó thế nào ?

Thiên Vũ mỉm cười hỏi lại:

- Chuyển này không có mặt nàng sao ?

Huệ Chi tủm tỉm cười đáp:

- Bá Câu bảo thiếp tham gia, nhưng thiếp lấy cố đã đến kỳ kinh nguyệt, không tiện chiến đấu.

Thiên Vũ giả dò vờ vai đáp:

- Ái chà ! Thế thì ta cũng không tiện lưu nàng lại đây nữa.

Huệ Chi đỏ mặt cắn nhẹ vào vai chàng thủ thủ:

- Thiếp chỉ thích đấu với tướng công thôi.

Mùi u hương trên thân thể nàng tỏa ra ngào ngạt. Thiên Vũ đưa tay lần cởi áo. Hai người say đắm tìm đến nhau hòa làm một, chàng thì thâm:

- Nàng đúng là một con hồi ly xinh đẹp và đáng yêu.

Huệ Chi biệt chàng ám chỉ lớp lông tơ vàng óng trên người nàng nên nhéo chàng rất đau. Năm ngày sau, đột nhiên bệnh xá của Thiên Giải Đường chật ních người, tất cả đều bị chung một bệnh.

Bá Câu lập tức gọi chàng đến bảo:

- Không hiểu sao toàn môn ai cũng bị đau bụng, đại tiện toàn phân lỏng. Trần hộ pháp có bị không ?

Thiên Vũ cười đáp:

- Trần mỗ và Thu Phong cũng bị, nhưng cũng uống thuốc và khỏi hẳn.

Bá Câu hỏi thúc:

- Vậy Trần hộ pháp mau xuống Thiên Giải Đường chữa trị cho mọi người.

Đến chiều thì ai nấy đều bình phục, chứng tỏ thuốc của chàng rất công hiệu. Bá Câu khen ngợi:

- Tài y thuật của hộ pháp quá đáng khâm phục, nhưng không hiểu có tìm ra nguyên do hay chăng ?

Thiên Vũ tư lự rồi đáp:

- Bệnh này xuất phát từ sự nhiễm độc thực phẩm và nguồn nước, có lẽ phải kiểm tra lại suối nước mà ta vẫn thường dùng.

Bá Câu tán thành, dẫn Thiên Vũ và mấy tay đầu não lần theo con suối chảy qua tổng đàn. Đi được mấy dặm đã thấy một con bò chết nằm ngang dòng suối, mùi hôi thúi bốc lên rất khó chịu. Thiên Vũ cười bảo:

- Cũng may chỉ là một con vật sinh thối, nếu đối phương bỏ độc xuống suối thì có lẽ chúng ta đã chết cả rồi.

Bá Câu giật mình khen phải, ra lệnh cho toán môn đồ vớt xác con vật lên và bố trí tuần tra khu vực dọc theo suối nước. Qua việc này lão càng tin cậy Chung Nam Sơn Chủ hơn trước.

Bỗng nhiên Thiên Trì Tẩu cất tiếng:

- Chẳng hiểu toán nhân thủ của chúng ta trên đường xuất chinh có bị bệnh này không ?

Bá Câu giật mình than trời:

- Thôi chết rồi, nếu chưa đến nơi mà phát bệnh thì còn quay lại kịp, còn không thì chắc lành ít dữ nhiều. Thiên Vũ giả dò ngơ ngác, không biết hỏi:

- Không lẽ còn mấy người cử đi làm nhiệm vụ ư ?

Bá Câu buồn rầu đáp:

- Không phải mấy người mà là bốn trăm người.

Cả bọn kéo nhau về tổng đàn. Thiên Vũ trở lại tòa tiểu viện của mình. Ba ngày sau, Thiên Vũ được lệnh xuống ngay Thiên Giải Đường. Bệnh xá chật ních người, nằm cả ra đất. Đa số đều thọ thương băng bó đầy mình.

Tổng cộng đoàn quân của Thanh Hải Thần Quân chỉ còn hơn trăm. Không thấy có mặt Thanh Sa Chân Quân và đám sát thủ, có lẽ chúng đã về đến căn cứ bí mật của Thanh Lang Đường. Thiên Vũ tích cực chăm sóc cho đám tàn quân, cả thương thế lẫn bệnh tiêu chảy.

Đêm đến, Ngân Xuyên Mỹ Nhân cười khúc khích bảo:

- Tướng công quả là lợi hại. Toán nhân mã đi đến gần Cối Kê thì bị chứng đau bụng hành hạ, không còn khí lực chiến đấu. Tạ hộ pháp vội ra lệnh qua về, nhưng không ngờ Kiểm Minh phục kích đánh cho một trận tơi bời, thương vong đến gần hai người. Bá Câu rất phần nộ nhưng không nghi ngờ gì cả.

Thiên Vũ hôn lên đôi môi ngọt ngào của nàng rồi nói:

- Công đầu thuộc về nàng, nếu không được báo trước, sao ta có thể trở tay kịp ?

Huệ Chi lặng lẽ áp má vào ngực chàng, như muốn nghe nhịp tim rung động. Chàng vuốt ve tấm lưng mềm mại của nàng rồi hỏi:

- Võ công nàng so với Bá Câu thì thế nào ?

- Thiếp cũng được thúc công dạy dỗ, nhưng không thể sánh với Bá Câu, chỉ độ sáu phần. Nếu tướng công muốn, thiếp sẽ đem pho Cô Lô Quỷ Kiếm truyền lại để chàng đối phó với lão.

Thiên Vũ nghiêm mặt từ chối:

- Đa tạ nương tử có lòng, nhưng ta không thể làm như vậy. Bậc trượng phu lẽ nào học lén võ công của kẻ thù ?

Huệ Chi càng kính phục chàng hơn trước, nàng cười bảo:

- Nay thiếp đã là dâu nhà họ Thương, nếu cùng chàng liên thủ báo thù cho lão nhân gia thì cũng hợp đạo nghĩa, chàng nghĩ sao ?

Thiên Vũ cảm động, xiết chặt tấm thân kiều diễm, khẽ nói:

- Nàng nói chẳng sai, nhưng ta lại muốn tự mình báo phụ thù. Nếu cuối cùng ta vẫn không đủ sức, sẽ nhờ cậy đến nàng. Trước tiên là phải phá tan Tử Vi Môn mới mong giết được Bá Câu.

- Thiếp nghĩ rằng tay chân đắc lực nhất của lão chính là Sát Thủ Hội. Tuy chúng chỉ có khoảng hai trăm người nhưng bản lĩnh cao cường, mỗi tên có thể so sánh với năm môn nhân bình thường.

- Đúng vậy ! Ta vẫn chú tâm tiêu diệt bọn này nhưng chưa tìm ra cơ hội. Căn cứ của chúng gần tổng đàn Tử Vi Môn nên ta chẳng thể huy động nhân thủ tấn công.

Huệ Chi suy nghĩ một lúc rồi bảo:

- Sao tướng công không tìm cách dụ chúng ra ngoài rồi hạ thủ.

Ý kiến này quả hay tuyệt, gợi lên một kế sách thân diêu. Chàng cao hứng thưởng cho nàng một nụ hôn dài vô tận rồi khen ngợi:

- Ai thê quá đáng yêu, ta đã có cách, nhưng nàng phải cho ta biết phương thức liên lạc để thương lượng thuê mượn sát thủ. Ta sẽ chọn cho chúng những địa điểm để nộp mạng.

Huệ Chi đang rạo rức vì nụ hôn nồng thắm, bật cười:

- Chàng dù có bạc đại phú cũng không đủ vàng để mua mạng chúng. Cứ mỗi sát thủ phái đi tương đương với một hợp đồng giá trị ngàn lượng bạc. Khi chàng hạ sát hết hai trăm sát thủ thì Bá Câu đã giàu to.

Thiên Vũ nói vớ vẩn bí ẩn:

- Số bạc ấy ta chỉ gửi tạm thôi, lấy về lúc nào mà chẳng được. Có một điều ta chưa nói cho nương tử nghe, ta có một số ngọc ngà châu báu đủ để rải đầy tòa tiểu viện này.

Huệ Chi dường như không để ý đến cửa cải, nàng nũng nịu bảo:

- Dù tướng công có là một vị vương tử, thiếp cũng chẳng màng, thiếp chỉ mong suốt đời kề cận chàng mà thôi.

Sáng hôm sau, Nhật Phi Hồ được lệnh truyền ngay hai phong thư cho quân gián điệp, để bọn họ dùng chim câu đưa về tổng đàn Kiếm Minh và Nhị Tuyệt Nhân Ma. Thiên Vũ đã tính toán chi phí của kế hoạch này, và quyết định chuyển số châu báu ở Kim Cung về Cối Kê cho mẫu thân sử dụng. Trong vòng ba ngày xuân, chàng phải về cho được Kim Cung như đã hẹn trong thư.

Đông Kỳ Xương sẽ chờ chàng ở chân núi Kim Sơn. Sáng ngày mồng một tết nguyên đán, Bá Câu tổ chức chiêu đãi bộ phận chủ chốt của Tử Vi Môn để mừng xuân. Ăn uống xong đã là đầu giờ Ngọ, nắng xuân le lói dù tuyết vẫn rơi lất phất.

Thiên Vũ đứng dậy ngắt ngừng nói:

- Rừng mai bên Kim Sơn năm nay nở rộ, vị nào có nhã hứng cùng Trần mỗ qua đây thưởng thức cảnh thần tiên không ?

Lúc này ai cũng thấy chàng uống rất nhiều rượu, Bá Câu cười bảo:

- Trần hộ pháp đã say thì chúng ta cũng khó mà tỉnh được. Xin cáo lỗi không thể phụng bồi.

Ngân Xuyên Mỹ Nhân nhoẻn miệng cười:

- Nếu Sơn Chủ không chê, tiểu muội xin theo hầu.

Hai người cáo từ rồi bước ra. Thiên Vũ bảo tên môn nhân gác sảnh đem ngựa của chàng và Huệ Chi lại. Trong lúc đó, nàng xuống bếp lấy rượu và thức nhắm. Chàng giả say ung về trèo lên lưng Hồng nhi, cùng Huệ Chi chậm rãi giục ngựa đi về hướng Kim Sơn.

Đến trước rừng mai, Huệ Chi bày rượu thịt ra tấm khăn bàn trải trên thảm cỏ. Uống được vài chung, Thiên Vũ lè nhè nói:

- Dương muội, ta đã say lắm rồi, hay là chúng ta vào rừng mai kia đánh một giấc rồi chiều hă về.

Huệ Chi cười đáp:

- Sơn Chủ say mèm, còn bao nhiêu sức lực mà hòng quyến rũ tiểu muội. Nhưng thôi, kể ra ý này cũng đầy thú vị, xin chiều Sơn Chủ một lần. Thiên Vũ bước đến bế xốc nàng lên rồi loạng choạng bước sâu vào rừng mai. Khi biết chắc người bên ngoài không còn thấy được nữa, chàng cởi áo choàng của hai người trải xuống nền tuyết rồi cùng Huệ Chi ái ân. Dù là giả vờ nhưng khi nhìn thấy thân nà ngọc, mùi u hương quen thuộc, chàng không dần được nên yêu đương rất nồng nhiệt, tiếng rên rĩ vì khoái cảm của Huệ Chi vọng vào tai một bóng người nấp ở bìa rừng. Gã mỉm cười rồi phi thân đi mất.

Huệ Chi thấy chàng còn muốn tái đấu vội xô chàng ra:

- Tướng công quên cả mục đích chính của mình rồi.

Thiên Vũ xấu hổ, cùng nàng mặc lại y phục. Huệ Chi bước ra ngoài nghe ngóng, lát sau trở lại gặt đầu. Thiên Vũ nhắm hướng, vận toàn lực phi thân sang hướng tây, Nhật Phi Hồ và đôi Thần Nhu đã chờ sẵn ở điểm hẹn. Họ cùng nhau lướt nhanh theo bước chàng.

Chừng hơn một canh giờ đã đến miệng hang ngậm đưa vào Kim Cung. Chàng dặn dò Phi Hồ và Thần Nhu ở ngoài cảnh giới rồi vận thần công xô tảng đá chặn cửa, để lộ một khe vừa người lách qua. Chàng bật hỏa tập đưa Huệ Chi vào trong, chừng một khắc sau đã có mặt trong kho báu. Thiên Vũ cùng Huệ Chi quì xuống lạy pháp thể của Kim Tỏa Lão Nhân.

Dù sao nàng cũng là nữ nhân nên không khỏi thích thú trước những hòm châu ngọc rực rỡ.

Chàng cười bảo:

- Chỉ một phần mười số tài sản này cũng đủ mua mạng Sát Thủ Hội. Số còn lại sẽ tùy thời mà giúp đỡ bách tính. Trong đây có rất nhiều nữ trang xinh đẹp, nàng có thể lựa tùy thích, nhưng không được để lộ ra kẻo Bá Câu nghi ngờ.

Huệ Chi lắc đầu nói:

- Những thứ này do A Nương bảo quản, khi thiếp về làm dâu tất nhận được phần mình, lẽ đâu lại lấy trước.

Hai người nhanh chóng dồn tất cả vào bốn túi vải rồi rời khỏi Kim Cung. Ra đến ngoài hang, thấy không có gì lạ, chàng thở phào buông hai túi vải xuống đất rồi đẩy tảng đá lại chỗ cũ. Kéo mở dây leo che lại rồi dẫn cả bọn tiến về phía sau của Kim Sơn.

Đoạn sườn núi này là một vách đá rất dốc, phía dưới là dòng nước vàng đục của Hoàng Hà, dù ai có giỏi khinh công cách mấy cũng không thể lên xuống. Nhưng đối với hai con Thần Nhu thì chỉ là trò đùa.

Nhìn thấy một chiếc thuyền câu đậu dưới chân vách, chàng liệng cục đá nhỏ vào mũi để báo hiệu. Đồng Kỳ Xương bước ra, khoát hai tay ra dấu. Thiên Vũ cột chặt bốn túi châu báu vào lưng đôi Thần Nhu rồi bảo chúng:

- Hai người đem túi này xuống thuyền giao cho người kia rồi trở lên đây.

Chúng mau mắn tuân lệnh, thoãn thoắt bám lấy những mỏm đá trên vách mà đi xuống. Chỉ hơn khắc sau đã nhảy lên thuyền. Hai mỹ nữ của họ Đồng lập tức cởi dây nhận lấy. Đôi Thần Nhu trở lên, Nhị Tuyết Nhân Ma vẫy tay chào rồi xuôi thuyền đi mất.

Phi Hồ và Thần Nhu đi hướng khác, Thiên Vũ và Huệ Chi theo lối cũ trở lại rừng mai. Tuyết rơi dày chỉ phút chốc đã phủ kín vết chân. Họ bước ra bìa rừng, giả đồ ngái ngủ, vờn vai rồi lên ngựa. Về đến tổng đàn đã cuối giờ Thân. Vàng dương đã lặn cuối trời tây.

Thiên Vũ trở lại phòng, nhìn bọc hành lý cảm thấy có điều khác lạ. Chàng có trí nhớ tuyệt luân nên nhận ra vật dụng của chàng không ở nguyên vị trí cũ. Như vậy là có

người đã vào lục lợi khi chàng và Phi Hồ vắng mặt. Cũng may là không có gì đáng ngại vì ngoài mấy bộ quần áo và vài tấm ngân phiếu, chẳng có gì có thể gây nghi ngờ. Nhưng việc này cũng khiến chàng phải cảnh giác hơn.

Tối đến, chàng sai Đại Nhu, Tiểu Nhu giám sát chặt chẽ khuôn viên tòa tiểu viện của chàng. Khi Huệ Chi đến, chàng thuật lại chuyện hành lý mình bị lục soát và hỏi nàng:

- Trong những ngày qua, mỗi lần sang đây nàng có quan sát trước hay sau không ?

Nàng cười đáp:

- Võ công thiếp không đến nỗi kém cỏi, lá rơi trong vòng mười trượng còn không qua nổi đôi tai này. Tướng công yên tâm.

- Bá Câu có hỏi han gì nương tử về cuộc thưởng mai chiều nay không ?

- Thưa có ! Lão hỏi thiếp sao gần đây không cho lão dụng đến mà lại gần gũi với tướng công.

Thiếp giả vờ nổi giận nói rằng thiếp có tự do của mình, lão không có quyền can thiệp, nếu không thiếp sẽ bỏ về Ngân Xuyên méc lại với Thúc công. Lão sợ Cô Lô Ma Quân nên không dám nói thêm.

Có lẽ vì Bá Câu đã già, không coi trọng chuyện yêu đương bằng bá nghiệp nên dẹp bỏ ghen hờn. Mừng bẩy tết, lão cho mời chàng tham dự cuộc họp đầu năm.

Thiên Phủ Đường Chủ, Tý Ngộ Động Chủ Hàn Cán, bảo rằng gã đã nhận được mười đơn đặt hàng, thuê Sát Thủ Hội hành thích kẻ thù. Số tiền lên đến mười vạn lượng bạc, nhưng gã không kể tên và địa điểm của mục tiêu.

Bá Câu hờn hử nói:

- Đầu năm mà có được số bạc này quả là điềm lành. Chúng ta đang rất cần tiền.

Lão nhận danh sách số bạc từ tay họ Hàn, xem qua rồi trao cho Thanh Sa Chân Quân Đường Chủ Tham Lang Đường. Các đường khác cũng báo cáo một số việc không quan trọng. Nhưng qua những con số thu chi của Tổng Quản Lâm Thuyên, chàng nhận ra Bá Câu đang có một kế hoạch lớn lao. Tan tiệc, chàng trở về phòng nằm suy nghĩ rất lâu. Chiều đến, mặt trời xuân đã sớm khuất sau đỉnh Thái Hoàng, chàng chấp tay đứng trước thềm ngắm những bông hoa đang bị màn mưa tuyết dày vò. Từng hạt, từng hạt trắng phủ kín cánh hoa yếu ớt để rồi sáng mai lại tan đi dưới ánh dương quang.

Chàng nhớ đến mối thù bất cộng đái thiên và những người thân đang ở xa ngàn dặm. Dù đã luyện xong chiêu thứ bảy trong pho Tâm Kiếm nhưng chàng vẫn không tự tin thắng được Bá Câu. Nếu khinh động e sẽ thiệt thân và thù cha không trả được. Chiêu thứ tám Tâm Kiếm Tề Phi, đòi hỏi một thân công lực siêu phàm mà chàng thì

không thể. Phải đủ một giáp tý mới luyện nổi chiêu này. Phép mầu nào sẽ đem lại cho chàng mười năm công lực nữa ?

Thiên Vũ đắm chìm vào giọng suy tưởng nên không phát giác Huệ Chi đã đến bên. Nàng hắng giọng rồi hỏi:

- Tướng công lao tâm khổ trí vì chuyện gì mà thần thờ như vậy ?

Nhìn hai con Thần Nhu đang rượt đuổi nhau quanh nhà, chàng yên tâm hạ giọng đáp:

- Ta đang tự hỏi sẽ tìm đâu ra mười năm công lực để thắng được Bá Câu.

Huệ Chi suy nghĩ một lúc, mắt nàng chợt sáng lên:

- Thiếp biết. Nhưng sao tướng công không vào trong đàm đạo, ngoài này rất lạnh và cũng đã sắp tối rồi.

Chàng bật cười nắm tay nàng dắt vào phòng khách. Nhật Phi Hồ biết ý, dọn ngay cơm rượu. Mỗi bữa, bọn a hoàn đều lấy phần ăn từ nhà bếp bưng đến cho chàng và Phi Hồ. Lãng Thu trong vai tiểu đồng Thu Phong lanh lợi, đáng yêu được rất nhiều người thương mến.

Gần tháng qua, Thiên Vũ tận tình chữa trị cho đám môn nhân tổng đàn. Tính chàng lại hòa nhã không hống hách, cao ngạo như các đường chủ khác nên cũng gây được cảm tình với hầu hết các đệ tử. Huệ Chi vào đến nhà đóng cửa lại, rồi bới cơm cho chàng, không nhắc gì đến chuyện lúc nãy. Thiên Vũ thản nhiên ăn hết chén cơm, rồi rót rượu, nâng chung uống cạn.

Huệ Chi đành lấy bình rượu:

- Thiếp là phận thê nhi, xin được rót hầu tướng công.

Trời dù đã sang xuân vẫn còn lạnh cắt da, chậu than hồng không đủ sưởi ấm gian phòng. Rượu vẫn là phương thuốc ngự hàn tốt nhất. Sau bốn chung, gương mặt kiêu diễm của Huệ Chi đỏ hồng trong cànng quyến rũ. Thiên Vũ ngắm nàng buột miệng ngâm:

“Hoa phi hoa, vụ phi vụ

Dạ bán lai, thiên mình khứ”

Tạm dịch:

“Chẳng phải là hoa, chẳng phải sương

Nửa đêm em đến, sáng lên đường”

Ngân Xuyên Mỹ Nhân khúc khích cười nói:

- Tướng công thường bảo thiếp là hồ ly thì ban ngày sao có thể lại được dương gian ?

Bồng nàng đứng dậy cởi áo khoác lông cừu đến trước mặt chàng xoay một vòng rồi hỏi:

- Tướng công thấy bộ y phục này thế nào ? Thiếp tự khâu lấy cho mình đó.

Chàng ngắm nhìn bộ xiêm y màu hồng may theo lối cung trang, khen ngợi:

- Ai ngờ nương tử lại giỏi cả nghề may vá.

Thực ra vì thân hình nàng rất đẹp, những đường cong thiên nhiên đều đạt đến mức hoàn mỹ nên thu hút nhãn quang thiên hạ, còn ai có lòng dạ nào mà để ý đến y phục nữa ?

Chiếc áo mỏng manh không đủ để che chở nàng trước cơn gió lạnh lùa qua song cửa, Huệ Chi khẽ rung mình. Thiên Vũ bật cười, bước đến bồng nàng trên tay rồi đưa vào phòng ngủ. Chàng đặt nàng xuống giường rồi hỏi:

- Sao hôm nay nàng đến sớm vậy ?

Huệ Chi đưa tay vừa cởi áo chàng vừa nói:

- Lúc chiều, Bá Câu đến gọi thiếp lên dự bàn việc cơ mật, thiếp giả dò giận dỗi, cáo ốm. Thiếp hiểu lão vẫn còn đôi chút ngờ vực tướng công. Nếu sau này bọn sát thủ sứ giả đi làm nhiệm vụ bị giết sạch thì lão sẽ cho rằng thiếp tiết lộ địa điểm cho tướng công. Nhưng lão có ngờ đâu thời gian và địa điểm là do chúng ta ấn định, đâu cần phải dự họp mới hay.

Thiên Vũ hôn lên má nàng rồi khen:

- Nương tử rất thông minh !

Hai người vuốt ve nhau cho đến khi cơ thể nóng rực lên. Trong cơn mê đắm, nghe Huệ Chi run rẩy, khuôn mặt đầy nét trẻ thơ, chàng thầm nghĩ chữ “Tình” và chữ “Dâm” chỉ khác nhau ở một tấm lòng. Nàng được trời phú cho một nhan sắc mỹ miều và một niềm khao khát ân ân nồng cháy. Nếu không gặp chàng, nàng sẽ đi tìm, tìm mãi cho mình một đấng trượng phu xứng đáng. Và người đời sẽ gọi nàng là dâm nữ.

Huệ Chi rung mình, mắt nhìn chàng đầy vẻ biết ơn, hai hàng lệ trào ra. Chàng âu yếm cúi xuống hôn lên những giọt châu lóng lánh:

- Sao nương tử lại sa lệ ?

Huệ Chi vươn hai tay ôm cổ chàng thủ thủ:

- Thiếp hối tiếc vì gặp chàng quá muộn, thân này đã ô uế không còn xứng đáng với bậc nam tử như chàng. Thiếp lại hơn chàng bảy tuổi. Chuyện hôn ước xin coi như

gió thoảng. Giúp chàng diệt trừ Bá Câu xong, thiếp sẽ trở lại Ngân Xuyên thờ phụng vong linh huyện đường, coi như đã xong một kiếp hồng nhan.

Thiên Vũ xúc động nghiêm giọng bảo:

- Chúng ta bình thủy tương phù, do chữ duyên mà đến với nhau, nhưng gần tháng qua, ta cảm nhận được lòng mình đã yêu thương nàng tha thiết. Hai ta dường như sinh ra để thành đôi tình lữ. Nàng gọi ta là kỳ nam tử, lẽ nào không hiểu rằng ta chẳng bao giờ câu nệ lễ giáo, xem trọng hai chữ tiết trinh hay sao ? Chữ “Dâm” và chữ “Tình” khác nhau ở cái tâm. Lòng dạ nàng thiện lương và chung thủy, đối với ta như vậy là quá đủ. Còn tuổi tác, Lãnh Sương Tiên Tử cũng hơn ta sáu tuổi.

Huệ Chi nghe chàng thú nhận tình yêu, mỉm cười sung sướng:

- Thiếp vì quá yêu thương tương công nên tự hổ thẹn. Ngờ đâu lòng chàng như biển lớn, thật tâm tha thứ và thương yêu thiếp. Dù sau này giữ phận tỳ thiếp cũng vui lòng.

Thiên Vũ cười mát bảo:

- Ngũ vương gia của Minh Triều không cần tỳ thiếp, chỉ cần nàng nhận danh hiệu Vương Phi thôi.

Huệ Chi biết tính chàng khiêm cung, không bao giờ khoe khoang nên giật mình, tự lự một lúc rồi thở thê:

- Năm mươi bốn tuổi, bằng hữu của Thúc công đến chơi có nói thiếp lúc thiếu thời tình duyên lận đận, nhưng sau sẽ là một vị phu nhân rất tôn quý. Ngờ đâu lời nói ấy đã ứng nghiệm.

Thiên Vũ đặt nàng nằm xuống, xoa nhẹ lên lớp lông mịn màng trên bụng nàng rồi nói:

- Hồ ly phu nhân, nàng đã chịu nói cho ta biết phương thức để tăng mười năm công lực chưa ?

Huệ Chi nghe nhột nhạt, đẩy tay chàng ra, cười đáp:

- Tướng công thông tuệ hơn người, sao lại vội quên Bách Niên Cửu Vĩ Giải ở Hồng Trạch Hồ ?

Chàng phấn khởi tát yêu vào má nàng:

- Tiểu hồ ly quả là nhiều phép thần thông. Nhưng ta lấy cơ nào để rời khỏi tổng đàn mà đến Giang Tô ?

Huệ Chi ngượng ngùng, chớp đôi mắt đẹp trả lời:

- Thiếp đã chỉ phương hướng, tướng công phải tự mình nghĩ ra kế sách.

Chàng trầm ngâm một lúc rồi gật đầu:

- Được rồi, chờ ta phá tan sào huyệt Sát Thủ Hội sẽ cùng nàng đi Hồng Trạch Hồ.

Năm ngày sau, mạng lưới trinh sát vây quanh Thái Hoàng sơn báo rằng số sát thủ sứ giả rời Mộc Sơn là một trăm hai mươi người. Thiên Vũ ước tính số còn lại rồi quyết định tập kích căn cứ Sát Thủ Hội để tiêu diệt chúng, ít ra cũng được một hai chục tên.

Chàng phối hợp với Nhị Tuyệt Nhân Ma đêm mười bốn sẽ cùng nhau liên thủ. Chiều tối hôm ấy, chàng bày tiệc rượu mời Tý Ngọ Động Chủ và Thanh Hải Thần Tăng sang uống rượu thưởng trăng. Tuyết đã thôi rơi nên Phi Hồ bày bàn ngay trước sân.

Hàn Cán trước đây ghen ghét với chàng, nhưng sau lần chàng trị dứt chứng bệnh hôi nách kinh niên của gã. Họ Hàn sinh lòng cảm kích. Hơn nữa, dù không có chàng, Bá Câu cũng chẳng để gã đụng vào Ngân Xuyên Mỹ Nhân nên có ghen hờn cũng vô ích.

Thanh Hải Thần Tăng tửu lượng rất cao, chưa hề gặp đối thủ, sau mấy lần uống với chàng đều say túy lúy nên cao hứng coi Trần hộ pháp như tửu hữu đáng yêu. Vì vậy, khi được mời, cả hai đều vui vẻ nhận lời.

Đầu canh một, vầng trăng tròn lơ lửng trước mặt, soi sáng cả vùng núi Thái Hoàng. Ba người hào hứng uống bằng chén lớn, đến giữa canh hai đã cạn ba vò Thiệu Hưng năm cân. Hàn Cán chịu không nổi, cáo say về nghỉ, chỉ còn lại chàng với Thần Tăng.

Cạn vò thứ tư, Thanh Hải Thần Tăng đã say, lão cố nường đôi mắt kèm nhèm nhìn vầng trăng rồi ngửa cổ cười bi thiết.

Thiên Vũ chạnh lòng hỏi lão:

- Thần Tăng có tâm sự gì, xin cho Trần mỗ được chia sẻ ?

Lão nhìn chàng chăm chú rồi nói:

- Lão nạp bị sư huynh là phương trượng Thập Nhĩ Tự ganh ghét đuổi khỏi chùa, nên mới phải nương thân dưới trướng Tình Ma. Còn Sơn Chủ là tôn sư một phái, tội gì mà dẫn thân vào vũng nước đục này ? Tốt nhất là mau mau dắt Huệ Chi trốn đi. Bá Câu là kẻ hẹp hòi, sớm muộn gì cũng trả mối hận đoạt mỹ nhân.

Thiên Vũ nghe lão gọi họ Triệu bằng Tình Ma, biết rằng lão rất thành thực. Chàng tủm tỉm cười hỏi lại:

- Thần Tăng có muốn trở lại Thập Nhĩ Tự hay không ?

Lão thở dài nói:

- Lão nạp vào chùa từ năm bảy tuổi, kinh luật thông thạo, quyết một lòng hướng về Phật Pháp. Được sư phụ yêu thương, định chọn làm người kế nghiệp, ngờ đâu sư huynh là Đạt Nhĩ Ma tiêu huỷ pháp chỉ của tiên sư rồi lên làm phương trượng. Sau lại

khép vào tội không giữ giới tửu rồi trực xuất khỏi chùa. Mười năm nay, lúc nào lòng lão nạp cũng nhớ về cảnh cũ.

Thiên Vũ nghiêm giọng hỏi thêm:

- Nếu Hoàng Thượng ban chiếu sắc phong Thần Tăng làm Phương Trượng, thì các trưởng lão Tháp Nhĩ Tự và Đạt Nhĩ Ma có tuân theo không ?

Câu nói làm Thần Tăng tỉnh rượu, lão nhìn chàng với vẻ ngờ vực nhưng vẫn trả lời:

- Thanh Hải thuộc quyền của Minh Triều, đương nhiên không ai dám kháng chỉ. Nhưng thú thực lão nạp không hiểu ý Sơn chủ.

Chàng lạnh lùng bảo:

- Nếu quả thật Thần Tăng muốn hồi đầu thì ngay sáng mai hãy trở lại Thanh Hải, vào dinh Tổng Đốc ở tạm chờ Thánh Chỉ đến, rồi theo Tổng Đốc và Khâm Sứ lên Tháp Nhĩ Tự mà lãnh chức Phương Trượng. Trần mỗ chính là Ngũ Vương Gia của Đại Minh.

Thiên Vũ lấy Kim bài đưa cho lão. Thần Tăng run rẩy cầm lấy xem xét. Tám chữ Minh Triều Ngũ Vương Gia Thương Thiên Vũ được chạm trở rất tinh xảo, quyết không phải đồ giả. Lão còn đang bán tín bán nghi thì Huệ Chi xuất hiện, nàng khê trách:

- Tướng công quả là lớn mật, chuyện bí mật sinh tử này mà cũng có thể nói ra đây ư ?

Chàng cười mát đáp:

- Ta biết nương tử đang cảnh giới dùm nên đâu có gì phải e ngại. Nhưng thôi, mời nàng và Thần Tăng vào trong đàm đạo.

Lão tăng ngơ ngác như người trong sương mù, bước theo họ vào trong. Huệ Chi đóng cửa lại rồi bảo lão:

- Thần Tăng đừng nghi ngại, dung mạo Chung Nam Sơn Chủ chỉ là giả thôi. Chàng chính là Thương Thiên Vũ, ái tử của Thần Kiếm Thương Thiên Long và cũng là Ngũ Vương Gia của triều đình.

Thần Tăng tỉnh ngộ, chắp tay trước ngực vái chào:

- Bần tăng xin bái kiến Vương Gia.

Chàng tươi cười mời lão an tọa. Thần Tăng ngồi xuống, tư lự một lúc rồi nói:

- Lão nạp cũng biết mối cừu hận giữa Vương Gia và Tình Ma. Nay quyết bỏ tối theo sáng, ở lại đây góp sức diệt trừ Bá Câu, xong việc mới trở về Tháp Nhĩ Tự.

Thiên Vũ mừng rỡ vòng tay đáp:

- Nếu được Thần Tăng giúp đỡ, bốn Vương Gia xin đa tạ.

Chàng liền kể cho lão nghe việc đêm nay sẽ đến Mộc Sơn tập kích bọn Thanh Sa Chân Quân.

Thần Tăng liền nói:

- Lão nạp không tiện xuất thủ, chỉ xin tiết lộ nhược điểm của lão ma để Vương Gia đối phó. Nguyên là Thanh Sa có một tấm Thiên Tâm Ma Y bảo vệ ngực, lưng và hai cánh tay, đao kiếm không thể đả thương được. Nhưng bảo y chỉ ngắn tới rốn, xin Vương Gia lưu ý điều này. Nhiều người đã mất mạng vì tưởng đã đâm trúng lão, nên sơ hở trước sự phản kích bất ngờ của Thanh Sa Thủ.

Thiên Vũ giật mình kinh hãi, nếu không có Thanh Hải Thần Tăng chắc chàng cũng lâm vào cảnh đó. Tiếng mõ báo canh ba vọng lại, Thiên Vũ bảo Huệ Chi về nghỉ còn Thần Tăng ngủ lại phòng chàng, phòng khi có người đến mà đối đáp. Chàng thay đổi bộ hắc y, bịt mặt rồi rời tổng đàn, vận khinh công tuyệt thế như bóng ma lướt về phía Mộc Sơn.

Đến điểm hẹn đã thấy Đông Kỳ Xương trong bộ áo dạ hành đứng đợi. Chàng thuật lại việc thu phục Thần Tăng và chỗ nhược của Thanh Sa Chân Quân, rồi bàn bạc kế hoạch tập kích với họ Đồng.

Huệ Chi đã đến đây nhiều lần nên vẽ lại căn cứ cho chàng học thuộc. Nhờ vậy, việc xâm nhập rất thuận lợi, chỉ có hai chốt gác, trong chớp mắt đã bị triệt hạ. Thiên Vũ tìm phòng riêng của Thanh Sa Chân Quân Tạ Hách, còn Đồng Kỳ Xương lần đến chỗ nghỉ ngơi của bốn mươi tên sứ giả.

Thấy phòng của họ Tạ còn sáng đèn, lại có tiếng nữ nhân cười rúc rích. Chàng đứng cách cửa phòng bốn trượng, quay mặt ra ngoài thất thanh kêu lớn:

- Cháy ! Cháy !

Nhị Tuyệt Nhân Ma đang đứng nép mình trước cửa khu hậu sảnh cũng kêu theo. Tạ Hách tông cửa chạy ra. Có lẽ lúc chàng đến lão đã hành lạc xong và đang mặc áo. Thiên Vũ đặng hắng một tiếng báo trước rồi xuất chiêu Thiên Sơn Bạch Đầu.

Thanh Sa Chân Quân không hổ danh lão ma đầu, lập tức vung song thủ phản kích, chưởng phong ào đến như phong bão, xô bạt đường kiếm. Thiên Vũ giả dò yếu thế nhảy ra sân. Tạ Hách đắc y phóng theo. Dưới ánh trăng vàng vạc, Nhị Tuyệt Nhân Ma đang tử chiến với khoảng ba mươi tên sứ giả. Kiếm quang loang loáng, lông lộn giữa màn kiếm ảnh Cô Lô. Thanh Sa Chân Quân quát vang, đỡ pho tuyệt học Thanh Sa Ma Thủ cực kỳ âm độc ra quyết lấy mạng đối phương. Song thủ lão từ khuỷu tay trở xuống càng lúc càng xanh đậm. Thiên Vũ cười nhạt, xuất chiêu Tâm Tại Kiếm Trung, bủa màn lưới kiếm chụp lấy lão ma.

Tạ Hách thấy nguy, múa tít song chưởng vỗ liền tám chưởng như chớp giạt, chặn đứng đường kiếm. Sợ đêm dài lắm mộng, chàng xuất ngay chiêu thứ năm, Kiếm Khốc Tâm Vong. Kiếm khí xé nát chưởng phong liếm vào người đối thủ. Họ Tạ trúng liền ba kiếm, tuy không bị thương nhưng cũng tê tái cả người. Lão giận dữ ra chiêu Ma Ảnh Du Hồn, bóng chưởng xanh đen chập chờn ép vào các đại huyết Thiên Vũ. Chàng thấy lão để hở tâm thất liền xuất chiêu thứ sáu, Hỏa Kiếm Huân Huân. Kiếm phong nóng rực, mũi kiếm đâm vào ngực họ Tạ. Nhưng đường kiếm đi nửa chừng đã đổi hướng quét vào cổ họng lão ma.

Tạ Hách kinh hoàng vung song thủ lên đỡ. Nhưng lão bỗng nghe bụng dưới đau nhói, một đạo chỉ kinh sắc bén đã xuyên qua huyết Khí Hải. Thanh Sa Chân Quân gào lên ghê rợn, ôm lấy vết thương. Lúc này lưỡi kiếm của Thiên Vũ như linh xà quét ngang cắt đứt thủ cấp lão ma.

Thanh kiếm trong tay chàng rung lên lần nữa, y phục Tạ Hách bị rách tung. Thiên Vũ nhanh tay lột lấy Thiên Tâm Ma Y rồi huýt sáo ra hiệu. Đồng Kỳ Xương vung tay rải một luồng độc phấn xuống đầu bọn sứ giả rồi tung mình chạy theo Thiên Vũ.

Chàng về đến phòng đã là giữa canh tư. Thanh Hải Thần Tăng đang nằm ngáy như sấm trên giường. Chàng lảng lạng thay áo rồi trèo lên ôm lão mà ngủ ngon lành.

Cuối canh năm, Bá Câu sồng sộc chạy đến, mở cửa phòng Thiên Vũ nhìn vào, thấy chàng và Thần Tăng ngủ say, hơi thở nồng nặc mùi rượu, lão lắc đầu bỏ đi. Đầu giờ Thìn, Bá Câu triệu tập các cao thủ đầu não trong đại sảnh.

Xác của Thanh Sa Chân Quân đặt trên bàn, chỉ còn chiếc quần dài bê bết máu, thủ cấp gắn lại một cách hờ hững. Mặt Tử Vi Môn Chủ lạnh lùng như đèo bằng đá núi. Lão kéo quần Tạ Hách xuống để quan sát chỉ thương rồi cảm hận nói:

- Độc dược trong thi thể ba mươi sát thủ tử nạn cho thấy có bàn tay của Nhị Tuyệt Nhân Ma. Còn tên kia chắc chắn là Lục Thiên Vũ, kẻ đã giết Tuấn nhi.

Thiên Trì Tẩu lẩm bẩm:

- Tên tiểu tử này võ công ngày càng tăng tiến, chưa đến hai chục chiêu đã hạ sát Tạ hộ pháp. Nhưng tại sao gã và Đồng Kỳ Xương biết được căn cứ của Tham Lang Đường và cũng biết rằng nhân số chỉ còn rất ít, nên mới dám tập kích ?

Bá Câu chiếu ánh mắt lạnh lẽo vào mặt những người chung quanh. Nhưng tự nghĩ Huệ Chi và Trần Thanh Thư không hề biết gì về kế hoạch hành sự, xuất phát của sát thủ sứ giả. Hơn nữa, đêm qua Thanh Hải Thần Tăng cùng họ Trần uống mười lăm cân rượu, say túy lúy ôm nhau mà ngủ, chính mắt lão nhìn thấy.

Bá Câu bình tâm lại thở dài nói:

- Ta chỉ sợ trúng kế diệu hổ ly sơn của tên họ Lục. Có thể chính gã đã tung tiền mướn sát thủ để phân toán lượng mà tiêu diệt.

Tý Ngộ Động Chủ run rẩy, vì hắn là người đứng ra nhận hợp đồng.

Bá Câu an ủi:

- Hàn Đường Chủ không cần phải hối tiếc, chờ xem kết quả thế nào. Ta chỉ đoán thế thôi.

Mười ngày sau, vẫn không thấy các toán sứ giả trở lại phân đà. Ở những địa điểm có mục tiêu báo về rằng đã thấy tử thi sát thủ. Tổng cộng đủ một trăm hai mươi cái. Bá Câu mất cánh tay đắc lực là Tham Lang Đường hầu như hết cả hùng tâm, tráng chí nhưng cố gượng hoạch định một kế hoạch mới. Bỗng có tin từ Giang Tô rằng gần trăm môn nhân phân đà đóng cạnh Hồng Trạch Hồ bị mắc bệnh lạ, không chết nhưng người nóng rực, nằm mê man bất tỉnh, yêu cầu tổng đàn cử người của Thiên Giải Đường xuống chữa trị.

- - - o O o - - -